

Κατερίνα Σαμψώνα

ΔΕΥΤΕΡΕΣ ΖΩΕΣ

εκδόσεις
"ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ"

Δεύτερες Ζωές

Κατερίνα Σαμψώνα

Δεύτερες Ζωές

Συγγραφέας: Κατερίνα Σαμψώνα
Τίτλος: Δεύτερες Ζωές

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2018
ISBN: 978-618-5342-12-8
Αριθμός έκδοσης: 113 / 2018

Εξώφυλλο: Μιχάλης Σιγάλας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ»

Τηλ.: 2610 432.200

E-mail: yapi@yapi.gr

Internet: www.yapi.gr

Facebook: Εκδόσεις Πικραμένος

Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά και οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική και δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Περιεχόμενα

Εν αρχή ην το προξενιό. Μαριώ	7
Ειρήνη	33
Δημήτρης	40
Η παραδοχή	61
Δελλής	80
Η διεκδίκηση	91
Η προδοσία	112
Θεσσαλονίκη	130
Η μικρή κυρά	143
Φάυλος κύκλος	158
Ορέστης	169
Παλιές συνήθειες	178
Παράλληλες ζωές	200
Απώλειες	211
Ερινύες	239
Κάθε τέλος μία αρχή	256

Εν αρχή ην το προξενιό Μαριώ

Όχι, δεν τη ρώτησαν αν τον ήθελε, δεν τη ρώτησαν αν θέλει να παντρευτεί, ούτε καν για το τυπικό του θέματος. Αλλά ποιο τυπικό, ο πατέρας επέλεγε, ο πατέρας διέταζε. Και η επιθυμία του ήταν εντολή χωρίς επιστροφή ή αντίρρηση.

Τι και αν έχουν περάσει τόσα χρόνια, τι και αν τη ζωή της την ορίζει μόνον η ίδια, ακόμα θυμάται εκείνο το πρωινό που επέστρεψε στο σπίτι και η μάνα της, η Λενιώ, της είπε τα νέα. Είχε πάει στο λιμάνι για ψάρια, να δει τον Διονύση να την καλημερίζει κοιτώντας τη στα μάτια. Να της επιβεβαιώσει για μία ακόμη φορά ότι θα την έκανε γυναίκα του.

Η χαρά όμως και η λαχτάρα της την εγκατέλειψαν στην εξώπορτα. Εκεί την περίμενε η μάνα της, καθισμένη σε ένα ξύλινο σκαμνί με το κεφάλι σκυμμένο. Η Λενιώ, όταν άκουσε τα μαντάτα από τον άντρα της δεν πίστευε στα αυτιά της, θα έδινε τη μονάκριβή τους κόρη στον Κωστή Χωραφά. Προσπάθησε να τον μεταπείσει, φώναξε, έκλαψε αλλά μάταιη κάθε προσπάθειά της.

Η ηλικία, τα παιδιά, ακόμα και η εμφάνιση του Κωστή Χωραφά δεν αποτέλεσαν ανασταλτικό παράγοντα για τον Γιώργη ώστε να αρνηθεί το προξενιό. Έβαλε τη μάνα να περιμένει την κόρη για να της πει τα νέα κι αυτός έσπευσε να βρει τον Κωστή για να δώσουν τα χέρια. Σήκωσε το γεροδεμένο κορμί του κι έφυγε κλείνοντας με σιγουριά την πόρτα πίσω του. Αν και εξήντα πέντε χρονών η ναυτική του κορμοστασιά παρέμενε ακόμη αναλλοίωτη.

Η Αλιβιζάταινα ήταν η αιτία του κακού. Η γριά—προξενήτρα, γνωστή στο νησί για την ικανότητά της να πείθει τους πατεράδες των κοριτσιών, πλησίασε τον Γιώργη και του έταξε αυτό που πάντα ποθούσε. Πλούτη, αμέτρητα πλούτη. Τον μέθυσε με τα λόγια της. Η Λενιώ μέρες πριν

την είχε δει να περιτριγυρίζει το σπίτι τους και από μακριά τής είχε φωνάξει ότι δεν είχε τίποτα που να την αφορά.

Δεν είχε υπολογίσει όμως ότι η γριά θα έπιανε τον Γιώργη. Είχε φροντίσει να μάθει ότι ο Γιώργης ζούσε όλα τα χρόνια στη φτώχεια με την οικογένειά του, όπως όλοι βέβαια στο νησί, αλλά αγαπούσε τα πλούτη. Τις εβδομάδες που είχαν περάσει, ο Γιώργης, βλέποντας την ομορφιά της κόρης του να ξεδιπλώνεται, σκέφτηκε ότι ήταν ώρα να την εξαργυρώσει με τον καλύτερο τρόπο. Ήταν η κατάλληλη στιγμή και για τους δύο.

Όλα αυτά είχε μάθει η Αλιβιζάταινα και μετά την παραγγελία του Κωστή Χωραφά κίνησε να τον βρει. Δε χρειάστηκαν πολλά λόγια προκειμένου να τον πείσει. Μόλις ο Γιώργης άκουσε το όνομα του Χωραφά, χαμογέλασε και δίχως άλλο συμφώνησε να παντρέψει την κόρη του με αυτόν τον άντρα που ήταν σαράντα οκτώ χρονών, χήρος, με τέσσερα παιδιά. Όλα αυτά παρουσιάστηκαν με τέχνη από τη γριά—προζενήτρα που φρόντισε να τονίσει τα προτερήματα του γαμπρού. Είχε δική του εταιρεία με καράβια που μετέφεραν διάφορα προϊόντα σε όλα τα νησιά αλλά και στην απέναντι ακτή.

Πλούτη έταξε στον Γιώργη. Τόσα πλούτη που σκέπασαν τα σαράντα οκτώ χρόνια του Κωστή και τα τέσσερα παιδιά του. Η απόφαση είχε ήδη παρθεί πριν ακόμα η κοτσονάτη γριά ξετυλίξει όλο το ταλέντο της. Η διαπραγμάτευση δε διήρκησε πάνω από μισή ώρα και ο Γιώργης βρέθηκε να ανεβαίνει τον δρόμο προς το σπίτι του έχοντας στα χείλη του ζωγραφισμένο το χαμόγελο της συμφωνίας. Η μυρωδιά της αλμύρας που ερχόταν μαζί με το αεράκι τον έκανε πιο ανάλαφρο από ποτέ.

Η Μαριώ, μέσα στην άγνοιά της, επιστρέφοντας στο σπίτι από το λιμάνι και με τα λόγια του Διονύση ακόμα να ηχούν στα αυτιά της, βρήκε τη μάνα της καθισμένη να την περιμένει. Η όψη της έδειχνε ότι κάτι είχε συμβεί.

«Ἡρθες κόρη μου;» τη ρώτησε και ένας αναστεναγμός συνόδευσε τις λέξεις της. Της έκανε νόημα να καθίσει δίπλα της, έπιασε τα χέρια της και με το κεφάλι σκυμμένο τής ανακοίνωσε τα νέα.

Η Μαριώ έκανε να τραβήξει τα χέρια της, αλλά η μάνα τα κράτησε με δύναμη.

«Μη φωνάζεις παιδί μου.»

Η κόρη τράβηξε με δύναμη τα χέρια μέσα από τις χούφτες της μάνας και κατευθύνθηκε, σχεδόν τρέχοντας, μέσα στο σπίτι. Γυρνούσε από δωμάτιο σε δωμάτιο σχεδόν παραμιλώντας. Κοιτούσε τη μάνα της με απορία. Πώς ήταν δυνατόν να επιτρέψει να συμβεί κάτι τέτοιο;

«Μάνα, έχεις ιδέα πόσο χρονών είναι; Έχει τέσσερα παιδιά! Το κυριότερο, είναι τέρας! Όχι! Δεν μπορεί να γίνει αυτό! Όχι!»

Την άκουγε η μάνα, αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί τα λόγια που θα την παρηγορούσαν. Ούτε καν τον ίδιο της τον εαυτό δεν μπορούσε να παρηγορήσει. Θα το 'χανε το παιδί της, αυτό ήταν το μόνο σίγουρο. Το μονάκριβο κορίτσι της δε θα της το συγχωρούσε ποτέ. Κάθισε στον πάγκο και απέμεινε να την κοιτά.

«Μάνα, άκουσέ με, σε παρακαλώ, άκουσέ με...», γονάτισε μπροστά της. «Μάνα, θα έρθει να με ζητήσει ο Διονύσης... μάνα, σε παρακαλώ, κοίταξέ με. Μου το είπε πριν λίγο. Μάνα, σε παρακαλώ...»

Τα δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της δίχως σταματημό. Η κόρη τύλιξε τα χέρια της γύρω από τα πόδια της μάνας και έκρυψε το κεφάλι της στα γόνατά της. Η Λενιώ ένιωθε το παιδί της τα τραντάζεται από τους λυγμούς και το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να της χαϊδέψει τα μαλλιά. Ο λυγμός που είχε ριζώσει στον λαιμό της δεν της επέτρεπε ούτε να αναστενάξει. Μάνα και κόρη έμειναν έτσι πολύ ώρα μέχρι που η Μαριώ ένιωσε να αδειάζει. Και έμεινε εκεί να περιμένει τη λύση που δεν ερχόταν.

Στο μεταξύ ο Γιώργης κατευθυνόταν όλο καμάρι στο μαγαζί του Κωστή. Σκεφτόταν τη ζωή που τον περίμενε και χαμογελούσε μόνος του όλο ικανοποίηση. Γλυκό το μεθύσι των χρημάτων, σε κάνει να ξεχάσεις ακόμα και το αίμα που κυλάει μέσα στο ίδιο σου το παιδί.

Ο Κωστής Χωραφάς μπορεί να ήταν από τους πιο πλούσιους του νησιού, αλλά καμία δεν είχε εκδηλώσει την επιθυμία να τον παντρευτεί και πολλές φορές οι προξενήτρες που έστελνε γύριζαν με άδεια χέρια. Η καλογουλισμένη καράφλα, η στητή κοιλιά και η σουβλερή του μύτη αποθάρρυναν το θηλυκό πληθυσμό του νησιού. Η Αλιβιζάταινα όμως αυτή τη φορά τα είχε καταφέρει και η αμοιβή της θα ήταν ανάλογη με τη νύφη που του βρήκε.

Οι δύο άντρες χαιρετήθηκαν με θέρμη και ήπιαν στην υγεία του επικείμενου γάμου που ορίστηκε για την επόμενη Κυριακή.

Στο μεταξύ η Μαριώ είχε σηκωθεί, είχε σκουπίσει τα δάκρυά της και χωρίς να πει τίποτα άλλο μπήκε στην κουζίνα και άρχισε τις προετοιμασίες για το μεσημεριανό. Καθάριζε τις πατάτες σαν να μην είχε συμβεί τίποτα και η Λενιώ την κοιτούσε πιστεύοντας ότι είχε σαλέψει το μυαλό του παιδιού της. Για περισσότερο από μισή ώρα η Μαριώ ετοίμαζε το φαγητό και η μάνα από μακριά την παρατηρούσε με προσοχή, έως τη στιγμή που ο Γιώργης, ο πατέρας της μιας και ο σύζυγος της άλλης, μπήκε στο σπίτι. Η Μαριώ άφησε στην άκρη το μαχαίρι και γύρισε προς το μέρος του. Τον κοίταξε κατάματα.

Εκείνος έστρεψε το βλέμμα του αλλού και αδιάφορος κάθισε στην καρέκλα περιμένοντας το φαγητό.

«Γιατί με κοιτάς έτσι; Σου είπε η μάνα σου τα νέα;»

«Ναι.»

«Ωραία, την επόμενη Κυριακή είναι ο γάμος. Να αρχίσετε τις ετοιμασίες γιατί θα μαθευτεί στο νησί και θα έχουμε επισκέψεις. Με τέτοιο γαμπρό πρέπει να είμαστε προσεκτι-

κοί. Αύριο θα έρθει για φαγητό και θέλω να μη λείπει τίποτα.»

«Δε θα με ρωτήσεις εάν τον θέλω;»

«Δεν τον θες;»

«Όχι.»

«Και γιατί παρακαλώ;»

«Είναι μεγάλος, άσχημος κι έχει τέσσερα παιδιά.»

«Ναι, αλλά θα σ' έχει σαν βασίλισσα.»

«Γιατί δε με λυπάσαι, γιατί να πάω χαράμι;»

«Είσαι πολύ τυχερή. Δε θα σου λείψει τίποτα.»

«Θα μου λείπει η συντροφιά.»

Πλησίασε τον πατέρα της και έπιασε τα χέρια του.

«Δεν θα ήταν καλύτερο να πάρω έναν άλλο άντρα, να έχουν τα παιδιά μου νέους γονείς και να ξεκινήσουμε τη ζωή μας από την αρχή σαν οικογένεια, όλοι μαζί;»

«Μην είσαι χαζή! Με τον Κωστή θα τα έχεις όλα έτοιμα», της απάντησε ειρωνικά. «Κοίτα να είσαι όμορφη και περιποιημένη αύριο, αυτό έχω να σου πω.»

«Θα είμαι, μην ανησυχείς.»

«Είμαστε πολύ τυχεροί που μας προτίμησε ένας τέτοιος άνδρας. Γι' αυτό τα μάτια σου δεκατέσσερα.»

Η Μαριώ γέλασε μ' αυτή τη φράση του πατέρα της. Γέλιο όμως πικρό, γέλιο οδύνης.

Μάτι δεν έκλεισε εκείνο το βράδυ, κουλουριασμένη στην άκρη του κρεβατιού προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι, μια λύση που θα εμπόδιζε αυτόν τον γάμο. Αλλά μάταια. Το ξημέρωμα τη βρήκε καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της με τα χέρια τυλιγμένα γύρω από τα γόνατά της. Τα δάκρυα είχαν ποτίσει κάθε αντίστασή της. Έπρεπε όμως να ετοιμαστεί, σε λίγες ώρες θα ήταν εκεί ο Κωστής. Αλλά δεν πήγαινε η καρδιά της να στολιστεί. Ό,τι και να φορούσε κουρέλι τής φαινόταν. Τα μαλλιά της δεν μπορούσαν να σταθούν και η μάνα της έκανε ό,τι μπορούσε για να τη βοηθήσει. Κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέπτη και δεν τον

αναγνώριζε. Οι μαύροι κύκλοι είχαν καλύψει τα κόκκινα από το κλάμα μάτια της και η όψη της είχε γίνει όμοια με άγριου ζώου.

Η μάνα της όμως την έβλεπε όμορφη. Έμοιαζε στον πατέρα της. Ψηλή και λυγερόκορμη, με πυκνά μακριά μαύρα μαλλιά, μάτια αμύγδαλο με χρώμα σαν της ελιάς και δυο χείλη που ο Διονύσης τής έλεγε πως θύμιζαν κεράσια. Τα έμαθε αμέσως τα νέα και εκείνος όπως και όλοι στο νησί και έπεσε σε μαύρη δυστυχία. Την έχανε και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Πήγε αμέσως μόλις το έμαθε και βρήκε τον Γιώργη, αλλά εκείνος τον απείλησε ότι, αν διανοηθεί να εμποδίσει αυτόν τον γάμο, θα έδιωχνε μακριά τη Μαριώ και δε θα μάθαινε ποτέ πού είναι.

Όνειρο πια ο Διονύσης, τώρα η Μαριώ πλενόταν και χτενιζόταν για κάποιον άλλον. Την έχανε και χανόταν και ο ίδιος.

Καθόταν στον πάγκο της αυλής μέχρι που είδε τον Κωστή να καταφθάνει στην εξώπορτα. Εκεί τον υποδέχτηκε ο πατέρας της τόσο εγκάρδια που η Μαριώ ξαφνιάστηκε με τη χαρά που αποτυπώθηκε στον πρόσωπο του Γιώργη. Δίπλα της στάθηκε και η Λενιώ. Οι δύο άντρες τις πλησίασαν, αλλά καμιά τους δεν είχε το κουράγιο να μιλήσει.

«Τι πάθατε; Χαιρετήστε τον Κωστή, είναι δικός μας άνθρωπος τώρα!» είπε γελώντας ο Γιώργης και οι δύο γυναίκες με φωνή που μόλις έβγαине από τα χείλη τους τον υποδέχτηκαν.

Κάθισαν αμέσως στο τραπέζι και χωρίς καμιά καθυστέρηση άρχισαν να συζητούν για τον γάμο. Την επόμενη Κυριακή στις δώδεκα το μεσημέρι η Μαριώ θα γινόταν η γυναίκα του Κωστή. Οι δύο άντρες, γαμπρός και πεθερός, έδωσαν όλο χαρά τα χέρια και τσούγκρισαν με δύναμη τα ποτήρια τους.

«Η αγοραπωλησία ήταν επιτυχής», σκέφτηκε πικραμένη η Μαριώ.

«Φίλησε τον αρραβωνιαστικό σου, Μαριώ», πρόσταξε ο πατέρας. «Έλα, μην ντρέπεσαι!»

Η Μαριώ τον κοίταξε παγωμένη.

«Έλα, Μαριώ μου», της είπε ο Κωστής και την τράβηξε κοντά του. Τη φίλησε στο μάγουλο, ένιωσε τα σάλια του στο πρόσωπό της. Το μόνο που ήθελε ήταν να τον φτύσει και να τρέξει μακριά. Δεν μπορούσε όμως, δεν είχε το θάρρος.

Όταν έφυγαν οι δύο άντρες, η Μαριώ τράβηξε τα μαλλιά της με απόγνωση και ξέσπασε στη μάνα που την κοιτούσε τρομαγμένη.

«Καθόσουν και κοιτούσες, δεν είπες τίποτα, δε με υπερασπίστηκες! Πώς θα παντρευτώ αυτόν τον άντρα, μάνα; Και μόνον που τον βλέπω αηδιάζω!»

«Είναι για το καλό σου, δε θα σου λείψει τίποτα», της απάντησε η βασανισμένη γυναίκα με ξεψυχισμένη φωνή.

«Θα μου λείπει, μάνα, ο έρωτας, η λαχτάρα, η αγάπη. Πώς θα ζήσω με τον Κωστή; Ο μεγάλος του γιος είναι στην ίδια ηλικία μ' εμένα.»

Σπάραζε η καρδιά της Λενιώς, αλλά ήξερε ότι δεν μπορούσε να εναντιωθεί στην απόφαση του άντρα της.

«Την άλλη Κυριακή παντρεύεσαι, κόρη μου», είπε μόνον και της γύρισε την πλάτη. Βγήκε στον κήπο για να μη βλέπει τη θλίψη της Μαριώς.

Την εβδομάδα που ακολούθησε όλος ο κόσμος πέρασε από το σπίτι της νύφης για να της ευχηθεί. Όλοι μιλούσαν για την τύχη της να παντρευτεί τον Κωστή Χωραφά, έναν τόσο πλούσιο άντρα, αλλά η συμπόνια, που ήταν χαραγμένη στα μάτια τους για το κορίτσι που είχαν μπροστά τους, ήταν ολοφάνερη. Απορούσαν πώς ο Γιώργης έδινε την κόρη του σ' έναν τέτοιο άντρα, έναν άντρα που τα περισσότερα σπίτια είχαν αρνηθεί.

Η Μαριώ ήταν τόσο απογοητευμένη που δεν μπορούσε πια να το κρύψει. Δεν έτρωγε, δεν έβγαινε από το σπίτι και το κυριότερο ήταν ότι δε μιλούσε σε κανέναν. Η μάνα της ανησυχούσε κι ο πατέρας της νευρίαζε.

«Κοίτα να φας καμιά μπουκιά, σαν μαραμένο λουλούδι είσαι.»

«Μάλιστα, πατέρα, ό,τι πείτε, πατέρα. Μην ανησυχείτε, το “εμπόρευμά σας” θα είναι σε άριστη κατάσταση για τον αγοραστή. Δε θα υπάρχουν παράπονα. Σας το υπόσχομαι.»

Σηκώθηκε, τον πλησίασε και με φωνή που έβγαινε από τα βάθη της ψυχής της του ψιθύρισε:

«Και όταν τον παντρευτώ ξέρεις τι θα κάνω; Θα τον στρέψω εναντίον σου, θα του δηλητηριάσω τον νου και δε θα πάρεις δεκάρα! Στο υπόσχομαι.»

Ο Γιώργης την κοίταξε παγωμένος. Αυτή ήταν μία εκδοχή που δεν είχε υπολογίσει.

«Σύνελθε, Μαριώ! Δεν ξέρεις τι λες! Κοίτα να ετοιμαστείς για τον γάμο. Φάε μπας και κοκκινίσουν τα μάγουλά σου, αλλιώς θα σου τα κοκκινίσω εγώ με το ξύλο!»

Προσπαθούσε να κρύψει τον πανικό που του είχαν δημιουργήσει τα λόγια της κόρης του. Η μάνα, από την άλλη, προσπάθησε να της χαϊδέψει τα μαλλιά, αλλά εκείνη της απομάκρυνε τα χέρια με τη βία και γυρνώντας την κοίταξε γεμάτη πίκρα και απογοήτευση.

Κάθε βράδυ έξω από το σπίτι περνούσε ο Διονύσης. Στεκόταν και κοιτούσε το παράθυρό της. Η Μαριώ τον είχε δει, τα βλέμματά τους είχαν ενωθεί χωρίς να χρειαστεί να ειπωθούν λόγια αγάπης.

Και η μέρα του γάμου έφθασε. Τίποτα όμως δε θύμιζε γιορτή. Όλοι γελούσαν εκτός από τη Μαριώ. Τραγουδούσαν, όμως εκείνη είχε παγώσει, πέτρα θύμιζε χωρίς συναισθήματα. Τη στόλιζαν κι αυτή ήταν απαθής, σαν να μην την ένοιαζε τίποτα. Όλες τις προηγούμενες μέρες είχε σκεφτεί ακόμα και να δώσει τέρμα στη ζωή της, αλλά δεν είχε τη

δύναμη, δεν είχε το θάρρος, το παρανοϊκό εκείνο θάρρος που τερματίζει το νήμα της ζωής. Έπρεπε να βρει τρόπο να ξεφύγει από όλα αυτά, αλλά όλα της τα σχέδια έπεφταν στο κενό. Οι μέρες και οι νύχτες περνούσαν και τα μάτια της δεν της έκαναν το χατίρι να κλείσουν. Η απελπισία της ήταν χαραγμένη σε κάθε νέα ρυτίδα που είχε σχηματιστεί όλες εκείνες τις μέρες.

«Χαμογέλασε λίγο, κόρη μου, παντρεύεσαι...»

Η Μαριώ γύρισε και την κοίταξε. Η μάνα ένιωσε το βλέμμα της κόρης να την κόβει στα δυο.

«Μην μου ξαναπείς τι να κάνω.»

Όλοι γύρισαν και κοίταξαν τη νύφη. Η Λενιώ στάθηκε απέναντί της και, με έναν κόμπο στον λαιμό που την έπνιγε, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να τη κοιτάξει. Δυο μάτια κενά έβλεπε αντίκρυ της κι ένα ανέκφραστο πρόσωπο. Αρνήθηκε να πάρει την ευχή της φεύγοντας, αρνήθηκε το χέρι του πατέρα της που έσπευσε να τη βοηθήσει να ανέβει στην άμαξα. Τους αρνήθηκε όπως ακριβώς έκαναν κι εκείνοι. Ήταν μόνη της με έναν σωρό θεατές να παρακολουθούν τη θυσία της στον βωμό της περιουσίας του Κωστή Χωραφά και της απληστίας του πατέρα της.

«Δεν σου ανήκω πια, με πούλησες, δεν το θυμάσαι;» είπε στον πατέρα της όταν σήκωσε απειλητικά το χέρι του και του το έσπρωξε για να ανέβει στην καρότσα. «Χτύπα με, χτύπα για να μάθουν όσοι δεν ξέρουν ακόμα όλη την αγοραπωλησία που έκανες.»

Δεν της απάντησε, αλλά αμίλητος μπήκε από την άλλη μεριά και η άμαξα ξεκίνησε αμέσως.

Σ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής δεν αντάλλαξαν ούτε μία ματιά, ούτε μια λέξη. Πατέρας και κόρη είχαν γίνει εχθροί. Η αυλή της εκκλησίας ήταν γεμάτη κόσμος. Ο Κωστής στεκόταν στα σκαλιά και γύρω του βρίσκονταν τα τέσσερα παιδιά του. Ο Γιώργης κατέβηκε μ' ένα σάλτο από την άμαξα και κατευθύνθηκε προς το μέρος που καθόταν εκείνη.

Η Μαριώ δίστασε.

«Κατέβα, πού να πάρει, ρεζίλι θα γίνουμε», της ψιθύρισε.

Λες και ξύπνησε απότομα υπάκουσε αμέσως, σχεδόν αντανακλαστικά.

Ο Κωστής μόλις την είδε θαμπώθηκε από τα κάλλη και την ομορφιά της. Ένωσε τη λαχτάρα του να μεγαλώνει, ανυπομονούσε για το πότε θα την έκανε ολοκληρωτικά δική του. Δεν πέρασε ούτε μία στιγμή από το μυαλό του το δράμα που περνούσε η νέα κοπέλα που είχε απέναντί του. Εξάλλου δεν ήταν εκεί επειδή νοιαζόταν για εκείνη. Τα νιάτα της ήθελε και την ομορφιά της.

«Κωστή, σου παραδίδω την κόρη μου, τώρα ανήκει σ' εσένα», είπε με στόμφο ο Γιώργης και η Μαριώ χαμογέλασε ειρωνικά.

Το μυστήριο ξεκίνησε και σ' όλη τη διάρκειά του η νύφη κοιτούσε απελπισμένη την εικόνα της Παναγίας και ζητούσε τη βοήθειά της για να αντέξει όσα θα ακολουθούσαν. Ήξερε ότι δε θα ήταν λίγα, ήξερε ότι θα χρειαζόταν μεγάλη υπομονή για να τ' αντέξει. Το μαρτύριο ξεκίνησε αμέσως μετά τον γάμο, στο γαμήλιο τραπέζι όπου Κωστής την είχε φυλακίσει στην αγκαλιά του και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τη φιλήσει.

«Μαριώ μου, τι έχεις; Δε μιλάς, δεν τρως, δεν πίνεις. Ούτε καν με φίλησες ακόμη! Άντρας σου είμαι, μην ντρέπεσαι!»

Τον κοιτούσε έντρομη.

«Πρέπει να σε φιλήσω μπροστά σε όλους;» ήταν το μόνο που μπόρεσε να ψελλίσει.

«Ντρέπεσαι;» της είπε γελώντας ενώ ταυτόχρονα την τράβηξε πάνω του και τη φίλησε με τη βία.

Ένωσε το ιδρωμένο μουστάκι του να ακουμπά πάνω στα χείλη της, την ανάσα του που μύριζε κρασί κι αισθάνθηκε αηδία. Τραβήχτηκε απότομα από κοντά του. Ήταν κρίμα

που το πρώτο της φιλί είχε τη γεύση του κρασιού και του ιδρώτα του Κωστή. Κοίταξε γύρω της, είδε τον κόσμο να πίνει, να γλεντάει, και αναρωτήθηκε αν κανείς από όλους εκείνους σκέφτηκε έστω για ένα λεπτό το μαρτύριό της. Κανείς. Ήταν μόνη της.

Όταν τελείωσε το γλέντι και ήρθε η ώρα του αποχαιρετισμού, η Λενιώ και ο Γιώργης σιγοψιθύρισαν στη Μαριώ:

«Να προσέχεις τον άντρα σου και τα παιδιά του», είπε η Λενιώ.

«Θα ερχόμαστε να σας βλέπουμε», ξεκίνησε να λέει ο πατέρας της.

Η Μαριώ τραβήχτηκε προς τα πίσω με όση δύναμη και αντοχή διέθετε ακόμη.

«Δεν θέλω να σας ξαναδώ στα μάτια μου, μου καταστρέψατε τη ζωή, με πουλήσατε σαν ένα κομμάτι κρέας σ' αυτόν τον αγριάνθρωπο! Μην τολμήσετε να πατήσετε το πόδι σας εδώ. Τώρα εγώ είμαι η κυρά στο σπίτι του Κωστή. Καταλάβετε;»

Τα λόγια της κάρφωσαν σαν μαχαίρι τη μάνα της, συνειδητοποίησε για ακόμα μια φορά το μεγάλο λάθος της να μην υπερασπιστεί το παιδί της τότε που έπρεπε, τότε που την είχε ανάγκη.

«Άφησέ τη, γυναίκα, θα της περάσει. Όταν καταλάβει ότι όλα αυτά έγιναν για το καλό της θα έρθει μόνη της και θα ζητήσει συγγνώμη», είπε με σιγουριά ο πατέρας της.

Η Λενιώ δεν μπορούσε να του απαντήσει, δεν είχε άλλη δύναμη πια.

Ο πραγματικός όμως εφιάλης της Μαριώς ξεκίνησε τη στιγμή που έμεινε μόνη με τον Κωστή στην κρεβατοκάμαρα. Εκείνος, χωρίς να σκεφτεί αν όλα αυτά ήταν πρωτόγνωρα για εκείνη, την τράβηξε κοντά του με βίαση, σχεδόν έσκισε το νυφικό της κι έπεσε πάνω της σαν ζώο. Εκείνη προσπάθησε να αντισταθεί σπρώχνοντάς τον μακριά της,

ένα «σε παρακαλώ» πνίχτηκε στα χείλη της και το σώμα της παρέλυσε.

Η Μαριώ ένιωσε πως πνιγόταν, δεν μπορούσε να ανασάνει με το βάρος που είχε πάνω της, την πονούσε, νόμιζε πως θα πέθαινε αλλά —ευτυχώς για εκείνη— μόνο λιποθύμησε. Ο Κωστής, αδιαφορώντας για το αν η Μαριώ ήταν ζωντανή ή πεθαμένη, συνέχισε να τραντάζεται πάνω της μέχρι που τελείωσε και ξάπλωσε δίπλα της για να κοιμηθεί, ικανοποιημένος για το σώμα που μόλις είχε γευτεί.

Το ξημέρωμα άνοιξε τα μάτια της και προσπάθησε να συνειδητοποιήσει αν ζούσε, αν όλα όσα είχαν προηγηθεί ήταν αληθινά. Το ροχαλητό του Κωστή την επανέφερε στην πραγματικότητα. Έγειρε στο μαξιλάρι και έκλαψε πικρά. Πίστευε πως είχε πεθάνει. Ευχόταν να είχε πεθάνει. Όταν προσπάθησε να σηκωθεί ο πόνος του κορμιού της τής επιβεβαίωσε ότι ζούσε. Με όση δύναμη της είχε απομείνει σηκώθηκε, ντύθηκε και πήγε στην κουζίνα. Εκεί βρήκε τον μεγάλο γιο του Κωστή, τον Γιάννη. Τον καλημέρισε απλώς και προσπάθησε να ετοιμάσει λίγο τσάι μιας και οι υπηρέτριες δεν είχαν ακόμη ξυπνήσει. Πονούσε όλο της το κορμί. Κάθε κίνησή της και μία σκληρή υπευθύμιση της βραδιάς που είχε προηγηθεί.

Ο Γιάννης την παρατηρούσε αμίλητος. Είχε καταλάβει τη δύσκολη βραδιά που πέρασε και δεν έβρισκε λόγια να απαλύνει τον πόνο της. Κάτι ήθελε να της πει και δίσταζε. Η Μαριώ τον κοίταξε ερωτηματικά κι εκείνος έσκυψε το κεφάλι του.

«Θα με συγχωρέσεις ποτέ, Μαριώ;»

Απόρησε η κοπέλα.

«Για ποιο πράγμα ζητάς συγχώρεση;» του είπε βουρκωμένη.

«Που δεν έκανα κάτι για να σταματήσω όλη αυτή την κωμωδία.»

«Δεν μπορούσες να κάνεις κάτι. Ούτε εγώ.»

Ήταν η πρώτη καλή κουβέντα που άκουγε εδώ και μέρες.